

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
11. november 2013

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-603/12	Braun Sagen vedrører: Er en unionsborgers ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til artikel 20 og 21 TEUF i et tilfælde som det foreliggende, hvor en uddannelsessøgende, der stadig bor hos sine forældre, der selv bor i en EU nabostat til Tyskland og arbejder som grænsearbejdere i Tyskland, ansøger om uddannelsesstøtte til en uddannelse i en tredje EU-stat, til hinder for en ordning i national ret, hvorefter tyske statsborgere, der har fast bopæl uden for Forbundsrepublikken Tyskland, kun kan opnå uddannelsesstøtte til uddannelse ved en uddannelsesinstitution, der er beliggende i en af Den Europæiske Unions medlemsstater, når særlige omstændigheder i det konkrete tilfælde begrundes støtten, og hvorefter tildeling af uddannelsesstøtte i øvrigt kun tildeles efter den kompetente myndigheds skøn?	Mundtlig forhandling	13.11.13
C-514/11 P og C-605/11 P	Liga para a Protecção da Natureza m.fl. (LPN) mod Europa-Kommissionen m.fl. (appel) Påstande: Delvis annullation af Rettens dom af 9. september 2011 i sag T-29/08 for så vidt som: 1) Retten frifandt Kommissionen for de påstande, der var nedlagt af LPN, der er appellant i den foreliggende sag, (uden at annullere Kommissionens afgørelse af 22. november 2007). 2) Retten pålagde LPN at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger. eftersom Retten i begge tilfælde anlagde flere urigtige skøn, som dommen er behæftet med. Appellanten gives medhold i sagen og Kommissionens afgørelse af 22. november 2007 annulleres, for så vidt som den vedrører de dokumenter og dele af dokumenter, som appellanten fortsat fik	Dom	14.11.13

	afslag på aktindsigt i ved afgørelse af 24. oktober 2008. Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale appellants omkostninger i begge instanser.		
--	---	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
T-552/12	North Drilling mod Rådet Påstande: Artikel 2 i Rådets afgørelse 2012/635/FUSP af 15. oktober 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran annulleres for så vidt som den vedrører sagsøgeren, og sagsøgerens navn fjernes fra bilaget til afgørelsen. Artikel 1 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 945/2012 af 15. oktober 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran annulleres for så vidt som den vedrører sagsøgeren, og sagsøgerens navn fjernes fra bilaget til forordningen Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	12.11.13
C-514/11 P og C-605/11 P	Liga para a Protecção da Natureza m.fl. (LPN) mod Europa-Kommissionen m.fl. (appel) Påstande: Delvis annullation af Rettens dom af 9. september 2011 i sag T-29/08 for så vidt som: 1) Retten frifandt Kommissionen for de påstande, der var nedlagt af LPN, der er appellant i den foreliggende sag, (uden at annullere Kommissionens afgørelse af 22. november 2007). 2) Retten pålagde LPN at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger. eftersom Retten i begge tilfælde anlagde flere urigtige skøn, som dommen er behæftet med. Appellanten gives medhold i sagen og Kommissionens afgørelse af 22. november 2007 annulleres, for så vidt som den vedrører de dokumenter og dele af dokumenter, som appellanten fortsat fik afslag på aktindsigt i ved afgørelse af 24. oktober 2008. Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale appellants omkostninger i begge instanser.	Dom	14.11.13
C-638/11 P	Gul Ahmed mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: Den appellerede dom (Rettens dom af 27.9.2011 i sag T-199/04) ophæves, for så vidt som Retten derved (i) annullerede Rådets forordning (EF) nr. 397/2004 (1) om indførelse af en endelig antidumping-told på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Pakistan (herefter »den anfægtede forordning«) og (ii) pålagde Rådet at bære sine egne omkostninger samt at betale sagsøgerens omkostninger. De tredje led af det femte anbringende i stævningen forkastes. Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling af resten af stævningen. Sagsøgeren tilpligtes at betale appelsagens omkostninger. Afgørelsen vedrørende omkostningerne ved sagen for Retten udsættes.	Dom	14.11.13
C-4/11	Puid Sagen vedrører: Fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig	Dom	14.11.13

	for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelands-statsborger i en af medlemsstaterne (Dublin II-forordningen)? Fortolkningen af Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne? Samt fortolkningen af Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne?		
C-187/12, C-188/12 og C-189/12	SFIR m.fl. Sagen vedrører: »1) Skal artikel 3 og 4 i Rådets forordning (EF) nr. 320/2006 (om en midlertidig ordning for omstrukturering af sukkerindustrien i Fællesskabet og om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik) og artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) nr. 968/2006 (om de nærmere bestemmelser for gennemførelsen af Rådets forordning (EF) nr. 320/2006 om en midlertidig ordning for omstrukturering af sukkerindustrien i Det Europæiske Fællesskab) fortolkes således, at udtrykket »produktionsfaciliteter« ikke omfatter de faciliteter, som sukkervirksomheder anvender til emballering af sukker med henblik på dets afsætning, og at det dermed i tilfælde af faciliteter som siloer er nødvendigt at analysere hver enkelt tilfælde for at efterprøve, om de pågældende faciliteter vedrører »produktionslinjen«, eller om de vedrører andre aktiviteter end produktionen, såsom emballering? 2) Subsidiært spørges, om artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) nr. 968/2006 af 27. juni 2006 er ulovlig i forhold til artikel 3 og 4 i Rådets forordning (EF) nr. 320/2006 af 20. februar 2006 og de overordnede regler og principper i den primære EU-ret, når den fortolkes således, at den under faciliteterne i stk. 1, litra a) og b), ligeledes inkluderer de faciliteter, som sukkervirksomhederne anvender til emballering af sukker med henblik på dets afsætning, hvis det antages, at det formål, der forfølges med forordning nr. 320/2006, er at nedsætte sukkervirksomhedernes produktionskapacitet og ikke at udelukke muligheden for at de kan virke i sektoren for afsætning af produktet ved at anvende sukker opnået fra produktionskvoter, der tilhører andre faciliteter eller virksomheder? 3) Mere subsidiært spørges, om artikel 3 og 4 i Rådets forordning (EF) nr. 320/2006 af 20. februar 2006 og artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) [nr. 968/2006] af 27. juni 2006 er gyldige i betragtning af den primære EU-rets regler og principper, hvis de fortolkes [org. s. 18] således, at begrebet »produktionsfaciliteter« eller faciliteter, der »direkte vedrører produktionen« inkluderer de faciliteter, som sukkervirksomhederne anvender til emballering af sukker med henblik på dets afsætning?	Dom	14.11.13
C-351/12	OSA Sagen vedrører: Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet fortolkes således, at en undtagelse, hvorved det er bestemt, at der ikke ydes vederlag til ophavsmænd for overføring af deres værk ved radio- eller tvudsendelse ved hjælp af radio- eller tv-modtagere til patienter i værelser i en kurbadeanstalt, som er en erhvervsvirksomhed, er i strid med artikel 3 og 5 [artikel 5, stk. 2, litra e), stk. 3, litra b), og stk. 5] i direktiv 2001/29/EF? 2. Er indholdet af disse bestemmelser i direktiv 2001/29/EF om	GA	14.11.13

	<p>ovennævnte anvendelse af et værk tilstrækkeligt ubetinget og præcist til, at rettigheds-haverorganisationer kan påberåbe sig dem ved nationale retter i en tvist mellem private, hvis staten ikke har gennemført direktivet korrekt i national ret? 3. Skal artikel 56 ff. og artikel 102 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (eller i givet fald artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked) fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af regler i national ret, som forbeholder udøvelsen af kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder på statens område for en enkelt (monopol) rettighedshaverorganisation og dermed ikke tillader modtagere af tjenesteydelser frit at vælge et rettighedshaverselskab fra en anden EU-stat?</p>		
C-388/12	<p>Comune di Ancona Sagen vedrører: Fortolkning af artikel 30 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene?</p>	Dom	14.11.13
C-390/12	<p>Robert Pfliegerm.fl. mod Regione Marche – ServizioAgricolturaForestazione e Pesca Sagen vedrører: 1) Er proportionalitetsprincippet som udtrykt i artikel 56 TEUF og grundrettighedschartrets artikel 15-17 til hinder for en national ordning som den, der følger af de for hovedsagen afgørende bestemmelser i GSpG's §§ 3-5, 14 og 21, og hvorefter afholdelse af hasardspil ved hjælp af automater kun er mulig på den betingelse – sanktioneret med straf og trussel om et umiddelbart indgreb i materielle genstande – at der forinden er meddelt en tilladelse, der kun er til rådighed i begrænset antal, selv om staten hidtil – så vidt ses – ikke i en eneste rets- eller forvaltnings sag har godtgjort, at en dermed forbunden kriminalitet og/eller spilafhængighed reelt er et væsentlig problem, som ikke kan afhjælpes ved en kontrolleret udvidelse af antallet af lovlige spilleaktiviteter til mange individuelle udbydere, men kun ved en enkelt monopolindehavers (hhv. ganske få oligopolisters) forretningsudvidelse, der alene er forbundet med en tilbageholdende reklame? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er proportionalitetsprincippet som udtrykt i artikel 56 TEUF og grundrettighedschartrets artikel 15-17 til hinder for en national ordning som den, der følger af GSpG's §§ 52-54 og 56a og StGB's § 168, og hvorefter der på grund af vage lovbegreber indtræder et mangeartet næsten undtagelsesfrit strafferetligt ansvar for også fjerne deltagende (bl.a. i andre EU medlemsstater hjemmehørende) personer (herunder også forhandlere, bortforpagtere eller udlejere af automater til hasardspil)? 3) Såfremt også det andet spørgsmål besvares benægtende: Er de demokratiske og retsstatlige krav, som klart ligger til grund for grundrettighedschartrets artikel 16, og/eller kravet om fairness og effektivitet i grundrettighedschartrets artikel 47 og/eller det EU-retlige krav om transparens i artikel 56 TEUF og/eller forbuddet i grundrettighedschartrets artikel 50 mod at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse, til hinder for en national ordning som den, der følger af GSpG's §§ 52-54 og 56a og StGB's § 168, hvis indbyrdes afgrænsning i mangel af klare lovbestemmelser næppe kan forudses og beregnes ex ante af borgeren, men som i det konkrete tilfælde først må opklares ved</p>	GA	14.11.13

	<p>en dyr formel procedure, hvortil der knytter sig omfattende forskelle med hensyn til kompetencefordelingen (forvaltninger eller domstole), indgrebskompetencen, den hermed forbundne stigmatisering og den processuelle stilling (f.eks. omvendt bevisbyrde)? 4) Såfremt et af disse tre spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 56 TEUF og/eller grundrettighedschartrets artikel 15-17 og/eller dette charters artikel 50 til hinder for at straffe personer, som har en sådan tæt forbindelse til en automat til hasardspil som omhandlet i GSpG's § 2, stk. 1, første punktum, og § 2, stk. 2, og/eller for at beslaglægge hhv. konfiskere disse apparater og/eller lukke sådanne personers samlede virksomhed?</p>		
C-478/12	<p>Maletic et Maletic</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 16, stk. 1, om værneting ved retten på det sted, hvor forbrugeren har bopæl, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (fuldbyrdesforordningen) fortolkes således, at såfremt medkontrahtenten (her en rejseformidler med hjemsted i udlandet) benytter sig af en aftalepart i indlandet (her en rejsearrangør med hjemsted i indlandet), og begge kan sagsøges, finder fuldbyrdesforordningens artikel 16, stk. 1, også anvendelse på aftaleparten i indlandet?</p>	Dom	14.11.13
C-484/12	<p>Georgetown University</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 469/2009 af 6. maj 2009 om det supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler, navnlig forordningens artikel 3, litra c), i tilfælde af, at et gyldigt grundpatent beskytter flere produkter, til hinder for at der udstedes et certifikat for hvert enkelt af de beskyttede produkter til indehaveren af grundpatentet? 2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares bekræftende: Hvordan skal artikel 3, litra c), i forordning nr. 469/2009 fortolkes i tilfælde af, at et gyldigt grundpatent beskytter flere produkter, og der på det tidspunkt, hvor der blev ansøgt om et certifikat for ét af de ved grundpatentet beskyttede produkter (produkt A), ganske vist endnu ikke var udstedt nogen certifikater for andre af grundpatentet beskyttede produkter (produkt B, C), men der på grundlag af ansøgninger vedrørende disse andre produkter (produkt B, C) er blevet udstedt certifikater, inden der er truffet afgørelse om ansøgningen vedrørende certifikat for førstnævnte produkt (produkt A)? 3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 2, om ansøgningen vedrørende ét af de ved grundpatentet beskyttede produkter (produkt A) indgives samme dag som ansøgningerne vedrørende andre ved samme grundpatent beskyttede produkter (produkt B, C)? 4. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares bekræftende: Kan der udstedes certifikat for et ved et gyldigt grundpatent beskyttet produkt, hvis der allerede inden er blevet udstedt et certifikat for et andet ved samme grundpatent beskyttet produkt, men ansøgeren giver afkald på sidstnævnte certifikat for at kunne opnå et nyt certifikat på grundlag af samme grundpatent? 5. Såfremt det ved besvarelsen af spørgsmål 4 har betydning, om afkaldet har tilbagevirkende kraft: Skal spørgsmålet om et afkalds tilbagevirkende kraft afgøres på grundlag af artikel 14, litra b), i forordning nr. 469/2009 eller national ret? Såfremt spørgsmålet</p>	GA	14.11.13

	om et afkalds tilbagevirkende kraft skal afgøres på grundlag af artikel 14, litra b), i forordning nr. 469/2009, skal denne bestemmelse da fortolkes således, at et afkald har tilbagevirkende kraft?		
C-609/12	Ehrmann Vedrørende fortolkning af artikel 10, stk. 1 og 2, artikel 28, stk. 5, og artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer (EUT L 404, s. 9) som senest ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 116/2010 af 9. februar 2010 (EUT L 37, s. 16): Skal oplysningsforpligtelserne i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1924/2006 allerede opfyldes i 2010?	GA	14.11.13
T-456/11	ICdA m.fl. mod Kommissionen Påstande: Den anfægtede retsakt annulleres for så vidt som den begrænser brugen af cadmiumpigmenter i andet plastikmateriale end det plastikmateriale, som brugen var begrænset til før vedtagelsen af den anfægtede retsakt. Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.	Dom	14.11.13
C-284/12	Deutsche Lufthansa Sagen vedrører: 1) Medfører en af Kommissionen truffet afgørelse, som ikke er blevet anfægtet, om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 3, andet punktum, TEUF, at en national ret i en sag, der angår tilbagesøgning af ydede betalinger og undladelse af fremover at foretage betalinger, er bundet til Kommissionens retsopfattelse i åbningsskrivelsen med hensyn til bedømmelse af statsstøttens karakter? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal foranstaltninger, der gennemføres af en offentlig virksomhed som omhandlet i artikel 2, litra b), nr. i), i Kommissionens direktiv 2006/111/EF af 16. november 2006 (EUT L 318, s. 17-25, »gennemskuellighedsdirektivet«), som driver en lufthavn, i støttemæssig henseende anses for selektive foranstaltninger som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF alene af den grund, at de kun er til gavn for de luftfartsvirksomheder, der benytter lufthavnen? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: a) Er kriteriet selektivitet ikke opfyldt, når den offentlige virksomhed, som driver lufthavnen, på en gennemskuelig måde giver alle flyselskaber, der [org. s. 3] beslutter at benytte lufthavnen, de samme betingelser herfor? b) Gælder dette også, når den, der driver lufthavnen, forfølger en bestemt forretningsmodel (her: samarbejde med de såkaldte lavprisselskaber – low-cost-carriers), og betingelserne for benyttelsen er tilpasset denne kundekreds og derfor ikke er lige attraktive for alle flyselskaber? c) Foreligger der under alle omstændigheder en selektiv foranstaltning, når den væsentligste del af lufthavnens passagerer over mange år kun benytter ét flyselskab?	Dom	21.11.13
C-360/12	Coty Prestige Lancaster Group Sagen vedrører: 1) Skal artikel 93, stk. 5, i forordning (EF) nr. 40/94 fortolkes således, at der er begået en krænkelse i en medlemsstat (medlemsstat A) som omhandlet i artikel 93, stk. 5, i forordning (EF) nr. 40/94, når der ved en handling, som er foretaget i en anden medlemsstat (medlemsstat B), sker	GA	21.11.13

	<p>medvirken til den rettighedskrænkelser, der er begået i førstnævnte medlemsstat (medlemsstat A)? 2) Skal artikel 5, nr. 3, i forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at skadetilføjelsen er foregået i en medlemsstat (medlemsstat A), når den skadevoldende handling, som er genstand for sagen eller hvoraf der afledes krav, er begået i en anden medlemsstat (medlemsstat B), og består i medvirken til den skadevoldende handling (hovedkrænkelsen), der er sket i førstnævnte medlemsstat (medlemsstat A)?</p>		
C-482/12	<p>Macinský et Macinská</p> <p>Sagen vedrører: Skal Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (herefter »direktiv 93/13/EØF«) fortolkes således, at det er til hinder for en medlemsstats forskrift som den, der er indeholdt i artikel 151j, stk. 1, i Občianský zákonník, sammenholdt med de øvrige i hovedsagen omhandlede forskrifter, hvorefter kreditoren kan kræve, at en forpligtelse, som følger af urimelige kontraktvilkår, opfyldes ved en fuldbyrdelse i det pantsatte gode i form af et salg af den faste ejendom uanset forbrugerens indsigelse, og på trods af at spørgsmålet er omtvistet, og kontraktvilkårene ikke er blevet vurderet af en ret eller en anden upartisk retsinstitution?</p>	GA	21.11.13
C-314/12	<p>UPC Telekabel Wien</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF (herefter »infosoc-direktivet) fortolkes således, at en person, der uden rettighedshaverens tilladelse stiller frembringelser til rådighed på internettet (infosoc-direktivets artikel 3, stk. 2), anvender de tjenester, der stilles til rådighed af internetudbyderen for de personer, der benytter sig af disse frembringelser? 2) Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende: Er en reproduktion til privat brug (infosoc-direktivets artikel 5, stk. 2, litra b) og en flygtig og tilfældig reproduktion (infosoc-direktivets artikel 5, stk. 1), kun lovlig i en situation, hvor originalen til reproduktionen blev lovligt reproduceret, spredt eller stillet til rådighed for almenhed-en? 3) Hvis spørgsmål 1 eller 2 besvares bekræftende, og der således over for den internetudbyder, hvis tjenester den pågældende tredjemand anvender, skal nedlægges et forbud i medfør af infosoc-direktivets artikel 8, stk. 3, spørges: Er det foreneligt med EU-retten, og særligt med den derefter krævede afvejning mellem procesdel-tagernes grundlæggende rettigheder generelt at forbyde (dvs. uden anordning af konkrete foranstaltninger) en internetudbyder at gøre det muligt for dennes kunder at få adgang til et bestemt websted, så længe der dér udelukkende eller i vidt omfang stilles indhold til rådighed uden rettighedshaverens tilladelse, når internetudbyderen kan undgå straf for overtrædelse af dette forbud ved at godtgøre, at han i forvejen har truffet alle rimelige foranstaltninger? 4) Hvis spørgsmål 3 besvares benægtende: Er det foreneligt med EU-retten, og særligt med den derefter krævede afvejning mellem procesdeltagernes grundlæggende rettigheder at pålægge en internet-udbyder bestemte foranstaltninger med henblik på at gøre det mere vanskeligt for dennes kunder at få adgang til et websted med et indhold, som de retsstridigt har skaffet sig adgang til, når disse foranstaltninger nødvendiggør en ikke ubetydelig udgift, men også uden særligt teknisk kendskab nemt kan omgås?</p>	GA	26.11.13
C-359/12	<p>Timmel</p>	GA	26.11.13

	<p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 22, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005) fortolkes således, at oplysninger, der i princippet obligatorisk skal medtages, og som endnu ikke var kendt på det tidspunkt, da basisprospektet godkendtes, men dog på det tidspunkt, da der blev offentliggjort et prospekttillæg, skal medtages i dette tillæg? 2. Finder undtagelsen i artikel 22, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005), hvorefter der kan udelades oplysninger som omhandlet i artikel 22, stk. 1, tredje punktum, også anvendelse, såfremt disse oplysninger (som obligatorisk skal medtages) var kendt før udstedelsesdatoen men dog efter offentliggørelsen af basisprospektet, som ikke indeholdt disse oplysninger? 3. Foreligger der en forskriftsmæssig offentliggørelse, såfremt der kun er offentliggjort et basisprospekt uden de obligatorisk nødvendige oplysninger i henhold til artikel 22, stk. 1, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005), særligt (ved værdipapirer med en pålydende værdi på under 50 000 EUR) i henhold til forordningens bilag V, og der ikke skete nogen offentliggørelse af de endelige vilkår? 4. Opfyldes kravet i henhold til artikel 29, stk. 1, nr. 1), i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2004) om, at prospektet eller basisprospektet skal være let tilgængeligt på det websted, hvor de stilles til rådighed, a) såfremt der for at opnå adgang, downloade og printe kræves en registrering på webstedet, hvorpå der derefter kan skabes adgang, og hvorved registreringen [org. s. 3] forudsætter en accept fra en disclaimer og meddelelse af en email-adresse, eller b) såfremt der skal betales et vederlag herfor, eller c) såfremt gratis adgang til prospektdele er begrænset til 2 dokumenter pr. måned, men det imidlertid er nødvendigt at downloade mindst tre dokumenter for at modtage samtlige obligatoriske oplysninger som omhandlet i artikel 22, stk. 1, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (prospektforordning nr. 809/2005)? 5. Skal bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der</p>		
--	---	--	--

	skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (prospektforordning nr. 2003/71/EF) fortolkes således, at basisprospektet skal stilles til rådighed på udstederens og den finansielle formidlers hjemsted?		
C-421/12	Europa- Kommissionen mod Kongeriget Belgien Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat artikel 3 sammenholdt med artikel 2, litra b) og d), i direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis (1), idet det har udelukket udøvere af liberale erhverv såsom tandlæger og fysioterapeuter fra anvendelsesområdet for lov af 5. juni 2007, der gennemfører det nævnte direktiv; at Kongeriget Belgien har tilsidesat artikel 4 i direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis ved at have opretholdt artikel 20, 21 og 29 i lov af 6. april 2010 om markedspraksis og forbruger-beskyttelse; at Kongeriget Belgien har tilsidesat artikel 4 i direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis ved at have opretholdt artikel 4, stk. 1, afsnit 3, i lov af 25. juni 1993 om udøvelse og tilrettelæggelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted og markedshandel, som blev indført ved artikel 7 i lov af 4. juli 2005 om ændring af lov af 25. juni 1993 om udøvelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted og om torvehandel, samt artikel 5, stk. 1, nr. 4, i kongelig anordning af 24. september 2006 om udøvelse og tilrettelæggelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.	GA	26.11.13
C-658/11	Parlamentet mod Rådet Annulatio af Rådets afgørelse 2011/640/FUSP af 12. juli 2011 om undertegnelse og indgåelse af en aftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Mauritius om betingelserne for overførsel af mistænkte pirater og tilknyttede, beslaglagte genstande fra den EU-ledede flådestyrke til Republikken Mauritius og om forholdene for de mistænkte pirater efter overførsel – valg af retsgrundlag – forpligtelse til straks at underrette Europa-Parlamentet fuldt ud i alle faser af proceduren og opnå Parlamentets godkendelse før indgåelsen af aftalen – tilsidesættelse af artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v), og artikel 218, stk. 10, TEUF	GA	26.11.13
C-280/12 P	Fulmen mod Rådet (Appel) Påstand: Den af Retten (Fjerde Afdeling) den 21. marts 2012 i de forenede sager T-439/10 og T-440/10 afsagte dom ophæves. Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende tvisten og frifinder Rådet i de af Fulmen og FereydounMahmoudian anlagte søgsmål til prøvelse af de omhandlede retsakter fra Rådet. Fulmen og FereydounMahmoudian tilpligtes at betale Rådets omkostninger i første instans samt i forbindelse med appellsagen.	Dom	28.11.13
C-309/12	Gomes Viana Novo e.a. Sagen vedrører: Skal EU-lovgivningen på det specifikke område for sikring af løntilgodehavender i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, herunder navnlig artikel 4 og 10 i direktiv 80/987/EØF, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som selv i de tilfælde, hvor arbejdstagerne har anlagt sag mod arbejdsgiveren ved Tribunal do Trabalho med henblik på at opnå rettens fastsættelse af det	Dom	28.11.13

	skyldige beløb samt tvangsinddrivelse heraf, udelukkende garanterer de tilgode-havender, der er stiftet inden for de seneste seks måneder forud for anlæggelsen af søgsmål om insolvens mod arbejdsgiveren?		
C-501/12, C-502/12, C-503/12, C-504/12, C-505/12, C-506/12, C-540/12 og C-541/12	<p>Specht m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig direktiv 2000/78/EF, med hensyn til et omfattende forbud mod uberettiget forskelsbehandling på grund af alder fortolkes således, at det også omfatter nationale bestemmelser om aflønning af tjenestemænd i delstater? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret, at en national bestemmelse, hvorefter størrelsen af en tjenestemand's grundløn ved etableringen af tjenestemandsforsholdet afhænger afgørende af den pågældendes alder og efterfølgende først og fremmest stiger i takt med varigheden af tjenestemandsforsholdet, udgør en direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af alder? 3) Såfremt også det andet spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af denne primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at en sådan national bestemmelse begrundes med det lovgivningsmæssige mål, at erhvervs-erfaring skal belønnes? 4) Såfremt også det tredje spørgsmål besvares bekræftende, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de personer, som har været udsat for forskelsbehandling, skal aflønnes med tilbage-virkende kraft efter det højeste løntrin i deres lønramme, så længe der ikke er foretaget en implementering af regler om aflønning, som ikke indebærer en forskelsbehandling? Følger retsfølgen af tilsidesættelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i denne forbindelse af den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig af direktiv 2000/78/EF, selv, eller følger kravet alene af det EU-retlige erstatnings-ansvar for staten ud fra det synspunkt, at der er blevet foretaget en mangelfuld gennemførelse af EU-retlige bestemmelser? 5) Er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret til hinder for en national foranstaltning, der lader kravet på (efter-)betaling eller erstatning være afhængigt af, at tjenestemanden har gjort dette krav gældende hurtigt? 6) Såfremt det første til det tredje spørgsmål besvares bekræftende, følger det da af fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret, at en overgangslov – hvorefter de gamle tjenestemænd (Bestandsbeamten) alene indplaceres på et løntrin i den nye ordning på grundlag af beløbet for den grundløn, de har erhvervet i henhold til de tidligere regler om aflønning (som indebærer en forskelsbehandling) på datoen for overgangen, og hvorefter den videre opstigning i højere løntrin således uafhængigt af tjenestemandens absolutte erfaringsperiode kun beregnes efter de erfaringsperioder, der er tilbagelagt fra overgangslovens ikrafttræden – udgør en vedvarende opretholdelse af den bestående forskelsbehandling på grund af alder, indtil det pågældende øverste løntrin er nået? 7) Såfremt også det sjette spørgsmål besvares bekræftende, er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da til hinder for, at denne ubegrænset vedvarende ulige behandling kan begrundes med det lovgivningsmæssige mål [org. s. 3], at overgangsloven ikke (kun) skal beskytte bestående erhvervede rettigheder på datoen for overgangen, men (også) forventningen om den prognose-mæssigt forskaffede livsindkomst ihenhold til de tidligere regler</p>	GA	28.11.13

	<p>om aflønning i den pågældende lønklasse? Kan den vedvarende forskelsbehandling af gamle tjenestemænd være begrundet, fordi den alternative regulering (individuel indplacering også af gamle tjenestemænd efter erfarings-perioder) ville være forbundet med en større administrativ byrde? 8) Såfremt det syvende spørgsmål besvares med, at forskelsbehandling ikke kan være begrundet, tillader fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret da en anden retsfølge, end at de gamle tjenestemænd skal aflønnes med tilbagevirkende kraft og fortløbende efter det højeste løntrin i deres lønramme, så længe der ikke også for de gamle tjenestemænd er foretaget en implementering af regler om aflønning, som ikke indebærer en forskelsbehandling? Følger retsfølgen af tilsidesættelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i denne forbindelse af den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig af direktiv 2000/78/EF, selv, eller følger kravet alene af det EU-retlige erstatningsansvar for staten ud fra det synspunkt, at der er blevet foretaget en mangelfuld gennemførelse af EU-retlige bestemmelser?</p>		
--	---	--	--